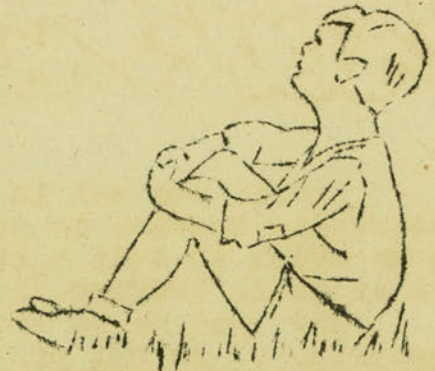

BEGUNČEK

Št. 11. Bistrica na Dravi

2.12.1945.

SVETI MIKLAVŽ

Vse misli, vse želje in vse hrepenenje naših najmlajših, naših begunčkov plavajo v teh dneh okoli svetnika - svetega Miklavža. To je za otroke najpriljubljenejši svetnik. To pa zato, ker je edini med vsemi svetniki, ki ne prihaja prazen z nebes. Polne koše darov prinaša pridnim otrokom na zemljo. Štirinajst dni pred svojim godom hodi okoli naših barak: posluša, kaj otroci delajo, če kaj molijo in pobira pošto - pisma otrok, ki mu pošiljajo svoje pozdrave

in mu izražajo svoje želje, s kom naj jih to leto obdari. Ako misli, da kakšen otrok ni pridni, pošlje svojega parklja, da pogleda kaj otroci delajo: ali so pridni, če radi ubogajo in molijo. Prav poredne parkelj takoj odnese s seboj.

In ko sladke sanje zaziabljejo naše otroke je zopet pri njih sveti Miklavž. V nebesih sedi na zlatem tronu ogrnjen v lep rdeč plašč, pasut z zlatimi zvezdami, ob robu pa je bogato obšit z zlatom. Na glavi ima visoko škofovsko kapa na kateri se blesti zlat križ z biseri in demanti. Poleg njega stoji angel in drži njegovo škofovsko palico, ki se sveti, da jemlje vid. Okoli trona je pa zbranih neštivilno angeljcev, ki prinašajo svetemu Miklavžu poročila iz vseh krajev sveta. Iz velikih rdečih v zlato vezanih knjig mu berejo imena pridnih otrok. V daljavi pa igra mila, nežna in blagoljubna godba, ki kratkočasi nebeščane.

Tisti večer pred svojim godom pa sveti Miklavž vstane s svojega sedeža, napolni vse koše z lepimi darili in njegovi angeljci jih odnesejo s seboj, ko odpravajo doli na zemljo. Letos se bo spustil najprej nad našim taboriščem, ker ve, da bivajo tu najbolj pridni in najbolj potrebni otroci. Seveda ne bo pozabil povabiti s seboj tudi rogatega in kosmatega

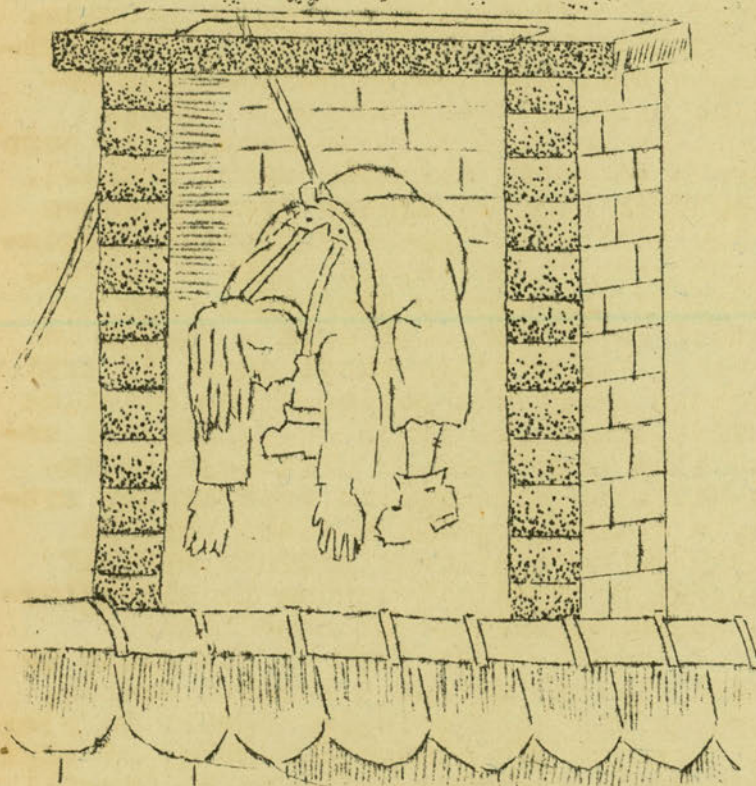
parkla, da bo kaznoval tiste otroke, ki so poredni, ki ne ubogajo in se nočejo učiti. Kakor se pridni otroci vesele svetega Miklavža, tako se poredneži boje njegovega prihoda. Ako koga zgrabi parkelj je ojej in gorje. In to naši otroci dobro vedo, zato so raje pridni in ubogljivi. So pa v taborišču tudi taki otroci, ki so pridni samo sedaj, ko pričakujejo Miklavža, pozneje pa kmalu nanj pozabijo. So pa tudi taki, še sedaj nočejo ubogati in računajo z veliko Miklavževo dobroto in pričakujejo, da jim vseeno prinesel vsega, česar si žele. Toda svetega Miklavža ni mogoče ogoljufati, preje ali sleje tem otrokom ne bo prinesel ničesar, ampak bo poslal svojega parklja, da jih odnese v pekel, kamor spadajo.

Vsak naj dela svoje

Živelata sta mož in žena, ki sta bila brez otrok. Imela sta kajžico, redila kravico in par kokoši. Okoli kajže sta imela vrt, tam zadaj za vrtno pa tudi njivo. Mož je delal na njivi, žena je pa gospodinjula in pasla kravico. Življenje jima je lepo teklo, srečno sta živela.

Toda mož se je svojega dela naveličal; predlagal je ženi, da bi zamenjala, ker je bil prepričan, da je ženino delo lažje. Žena je bila s tem zadovoljna. Naslednji dan je mož vstal, skuhal zajtrk in položil kravi seno. Ko je vstala tudi žena sta zajtrkovala. Žena je odšla na polje, mož je pa pomival, nato pa nakrmil kokoši. Predno je začel pripravljati za kosilo se spustil kravo na pašo. Ker je imel okoli hiše le malo svojega sveta je moral vedno paziti, da mu uhajala kravica na tuje. To mu je pa že prvi dan povzročalo velike preglavice. Med tem ko je pri-

pravljajal za kosilo je pozabil na kravico, ki mu je ušla na sosedovo njivo. Ko se je spomnil kravice je hotel hitro pogledati, kje se pase, pa ga je že med vrati prestregel sosed in se jezil, da mu njegova krava dela škošo na njivi. Toda sosеду ni zameril, ampak je obljubil, da bo od slej bolje pazil na kravo. To je tudi storil. Malo pred poldne se je krava šele napasla. Ko je hotel nadaljevati s kuho je videl, da mu je ogenj minil. Ko se je žena vrnila s polja je komaj dobro zakuril. Dolgo sta morala čakati na kosilo. Toda žena ni godrnjala. Popoldne je še nekako šlo. Bil je vesel, da je napasel kravo in da bo pravočasno skuhal večerjo. Toda njegovo veselje je bilo kratko. Pride sosed in ga ozmeerja zakaj ne pazi na kokoši. Joj, na te je pa popolnoma pozabil, pa so mu ušle na tuje. Ko sta povečerjala je odšla žena k počitku, mož je moral pa še pospravljati; ko je bil gotov je bil zelo truden. Toda ni se jezil. To je prvi dan, ko se pri-

vadi bo bolje. Toda tudi naslednje dni ni bilo bolje. Premišljeval je, kako bi si pomagal. Ko bi ne bilo treba pasti kravice, ki še nekako šlo. Pa se domisli: kravico otvezi z vrvjo, ki jo potegne skozi dimnik v kuhinjo in priveže sebi okoli pasu. Tako bo sedaj lahko pasel in kuhal, ker krava ne bo mogla na sosedovo njivo.

Vse bi bilo v redu, ako nebi pridrvel po cesti avtomobil, ki je splašil kravo, da jo je ubrala proti gozdu, njega pa potegnili v dimnik. Ko se žena vrne moža ni bilo nikjer. Vse pregleda in preišče, toda zaman. Ko je stopila ponovno v kuhinjo zašliši vpitje, ki je prihajalo od nekje daleč. Vsa prestrašena je rešila moža iz dimnika. Ko se je mož nekoliko oddahnil je priznal, da je tudi žena veliko naredila, ko je gospodinjula in pasla kravo in imela vse v redu. Toda ženi tega ni povedal; samo dejal je: "Žena, vsak naj dela svoje." In žena je bila zadovoljna.

SVETI MIKLAVŽ

Miklavž častitljiv iz nebes prihaja,
zbor krilatcev zlatih ga obdaja,
da dobrote bi med nas delil,
da bo vsak kaj lepega dobil.

Kakšne on ima dobrote,
za bogate in sirote;
če dobil bi zdaj vse to,
to bi bilo res lepo.

Zlate on ima gradove,
rdeče pisane vozove
in bonbončke tisoče,
zraven bele štrukeljčke.

Ker pa ve, da vsi otroci,
letoš pridni niso bili,
da Boga so le žalili,
staršev niso nič ljubili,

on zato je iz pekla,
dal poklicat parkelja,
da bo vzel vse te pobaline,
vzel s seboj v pekla temine.

Le to škoda je velika,
da ga k nam prav nič ne mika,
sem, čez gore in doline,
z naše lepe domovine.

///

PROŠNJA

Oj, sveti Miklavž,
ko po sveti napotil
se boš - le pazi,
da se ne boš zmotil!

Da se ustaviš boš tudi
pri naši se hiši -
to prošnjo gorečo,
svetnik, nam usliši.

Ne sodi prehitro
ti naših nam grehov,
prinesi igrač nam,
potis in grehov.

///

Tamkaj sredi polja
drobna vas leži,
tam pri beli cerkvi
"ave" že zveni.

DOMOTOŽJE

V tej vasici mali,
naša hišica stoji,
a do tja nobena
cesta ne drži.

Da sem lahka ptica,
bi poletel tja
in pozdrave tople
ponesel vsem, ki so doma.

///

Zdi se mi, da vse dobrote
bo razdelil med sirote,
ki doma zmrzujejo;
njega pričakujejo.

Pa vseeno ga prosimo,
da vsaj nekaj sem dobimo.
Drugo leto naj doma,
obdari vse in posladka.

///

Begunčkov Kotiček

Odgovori na pošto iz zadnje številke:

Anici, Vidku in Magdi!

Zelo sem bil vesel vaših pošiljk. Vaša pisma dokazujejo, da vam je "BEGUNČEK" res pri srcu. Upam, da Vas bo obiskoval, dokler bomo v begunstvu. Le pridno ga prebirajte, pa večkrat se tudi oglasite s kakim pismom. Še bolj kot pisem sem pa vesel pesmic. Anica je poslala res lepo pesmico in zelo primerno za naš narodni praznik, ki smo ga praznovali včeraj. Še drugi kaj pošljite; ako sami ne znate zložiti pesmice, pa pošljite take, ki ste jih znali že v domovini, pa jih sedaj tukaj nimamo, ker ni šolskih beril. Napišite samo, kje ste še pesmico naučili, pa jo bom objavil. - Pišite kaj vam je prinesel s Miklavž-

Želin, da bi vse begunčke sveti Miklavž, ki nas v prihodnjem tednu obiše bogato obdaril.

///

NOVI PRISPEVKI

Dragi "BEGUNČEK"!

Zelo sem vesel, da prihajaš med nas. Rad bešem tvoje povestice in pravljice. Vsi smo veseli, da imamo v šoli tudi "BEGUNČKA", ker nimamo knjig. Rad imam pa tudi tvoje lepe slike. Težko čakam vsake številke "BEGUNČKA".

Kosanc Jože
učenec 3. razreda

///

Dragi "BEGUNČEK"!

Ko sem hodila še v otročji vrtec doma tam doli pri Devici Mariji v Polju nas je gospodična naučila lepo pesmico o šenički in ti jo pošiljam. Morda bo tudi drugim begunčkom ugajala. Tako-le se glasi:

Sinička.

1. Sinička se je vsedla
gor na drobno vejico
in je zapela vsa vesela:
cicido.....

2. Oj, kaj mi poješ, ptička moja
pesem to lepo?

Ko pa pri nas še zima kima:
cicido.....

3. Sinička se je nasmejala,
rekla je tako:
pomlad vam bodem pripeljala:
cicido.....

Pesmico znam pa tudi zapeti.
Pozdravlja te

Magda.

///

Ančka Novak-ova nam je pa poslala sledečo pesmico:

Ena ptička.

Ena ptička priletela,
ena drobna ptičica,
in je prav lepo zapela:
mi srce vtolažila.

O pomladi je zapela,
ko bo gnezdo splebala,
ko bo travca zelenela,
zelenela lipica.

///